

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Disputatio de vita et scriptis Longini

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1660)

DISPUTATIO

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI,

quam, praeside

DAVIDE RUHNKENIO;

a. d. xxiii Octobris MDCCLXXVI

in Academia Lugduno-Batava

defendet

PETRUS JOANNES SCHARDAM.

§. I.

Quaquam bonae literae, et praeclara ingenia seculo tertio una cum ipso imperio Romano conciderunt, tamen, in tanta etiam conversione rerum ac perturbatione, fuit aliquis excellentium virorum proventus. Quorum longe principes numerantur imprimis duo, Longinus, cui vel meliora tempora perpaucos pares tulerunt, ac Porphyrius, e Longini disciplina profectus, et ad magistri laudes, quaquam longo intervallo, proxime accedens. Porphyrii vitam, studia, et scripta Lucas Holstenius, vir magna et recondita eruditione, tam accurate enarravit, ut exemplum dederit talis historiae bene scribendae. At Longini memoriae qui pari et cura et doctrinae copia consuleret, adhuc scimus repertum esse neminem. Quo magis convenit, eandem illi, aut etiam diligentiore, si fieri potest, operam navare.

§. II.

§. II.

Longinus in fronte libri Π. τ. vocatur *Dionysius Longinus* (*), a Photio Lex. MS. v. Σέρφοι, *Cassius Longinus*, a Suida v. Λογγίνος, *Longinus Cassius*, cognomine praeposito gentili nomini. Quam nominum transpositionem Graecis aut solis, aut maxime usitatam dicit Reimarus in Vita Dion. Cassii p. 1534. Sed multis exemplis planum fecit Dukerus ad Flor. II. 2. II. Latinos scriptores eandem rationem frequentare; eamque argenteae, quam vocant, aetati inprimis vindicavit Lipsius ad Senec. de Tranq. an. 14. Plenum igitur hominis nomen erat *Dionysius Cassius Longinus*. Graeco *Dionysii* nomini, quod infans acceperat, Romanum *Cassii Longini* accessit, sive quod ipse in familiae Cassiae Longinae clientelam receptus esset, sive quod ejus majores per aliquem ex Cassiis Longinis civitatem accepissent. De quo more Graecis barbarisque frequentissimo videndus Henr. Cannegieterus de Nominib. cap. VI. Certe melior est haec ratio ille Fabriciana Bibl. Gr. T.

IV.

[(*) Constat, Hier. Amatium, Biblioth. Chisianae praefectum, et nuperrimum Longini Editorem Benj. Weiskium, contrariam vulgo receptae sententiam tueri, censentes auctorem libri *περὶ ὕψους* non esse Longinum, de quo Ruhkenius hic disputavit, sed alium excellentioris ingenii et doctrinae hominem, qui Augusti fere vixerit aetate: movit eos potissimum inscriptio Codicis Vaticani, *Διονυσίου ἢ Λογγίνου*. Vid. Ed. Weiskii, Praef. p. xvii et xxiv. Annot. p. 213—218. Add. p. 634. Quod ut commemorandum h. l. videbatur, sic dijudicandum doctioribus relinquimus.]

IV. p. 435. qua Longinum nepotem facit Cassii Longini apud Plutarch. Symp. IX. 1. quamvis contextus facile doceat, illum Longinum, non Graecum, sed unum quem e proceribus Romanis fuisse. Et quoniam de Longini nomine dicere coepimus, hoc quoque notandum videtur, eum nunquam simpliciter *Dionysii*, semel *Dionysii Longini*, bis terve *Cassii Longini*, plerumque uno *Longini* nomine laudari. Quam observationem si quis minutam et contemnendam dicat, is sciat, eam mox nobis in gravioribus profuturam.

§. III.

Quo anno Longinus natus sit, nemo commemoravit, satis habentibus antiquis scriptoribus, tempus, quo summam ingenii gloriam attigisset, designare. Photius Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. ἐπὶ Κλαυδίου δὲ Λογγίνου ἡμεῖς. Georg. Syncellus Chron. p. 384. ἐφ' οὗ (Ἀύρηλιανῶ) Φασὶ Φιλόστρατον τὸν Ἀθηναῖον ἱστοριογράφον, καὶ Λογγίνου ἀκμάσαι. Sed quid natalem diem annumve scire attinet, cum aetas ejus satis certis et perspicuis indicibus teneatur? Nam si magistrum viginti annis discipulo Porphyrio, qui A. C. 233. natus est, grandiore fuisse ponamus, natalis ejus incidit in A. C. 213. vixitque adeo Longinus sexaginta annos, quoniam certum est, eum A. C. 273. periisse. Non minus incertus est ejus locus natalis, Abr. Sellarus Ant. Palmyr. p. 288. Palmyrenum esse suspicatur; Syrum vel Emisenum Gabriel de Petra, cui Holstenius de Vita Porphyr. cap. 5. ac-

cedere videtur; Pamphylum Langbaenius, quippe Dionysium Longinum perperam confundens cum Dionysio Phaselite. Syrum viri docti Longinum faciunt hoc argumento, quod mater Syra fuit, et quod ex Vopisco in Aurelian. 30. sibi collegisse visi sunt, Longinum Syriacae linguae peritum fuisse. At scierit Syriacae, nihil impedit: quamvis id ex ambiguo Vopisci loco vix intelligi possit: num idcirco statim in Syria natus putandus est? Ejus enim linguae vel a matre in Graecia, vel a Palmyrenis, apud quos postea vixit, discendae facultatem habuit. Equidem multo pronior sum in sententiam Jo. Jonsii de Script. Hist. Phil. III. 14. Athenas Longino patriam tribuentis. Hic certe ejus avunculus, Phronto, Emisenus, ex cujus sorore Phrontonide natus est Longinus, artem rhetoricam docebat. Qua de re egregius est locus Suidae: *Φρόντων Ἐμισσηνός, ῥήτωρ, γεγυώς ἐπὶ Σευήρου τοῦ βασιλέως ἐν Ῥώμῃ· ἐν δὲ Ἀθήναις ἀντεπαίδευσσε Φιλοστράτῳ τῷ πρώτῳ, καὶ Ἀψίλῳ τῷ Γαδαρεῖ. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἀθήναις, περὶ ἕξ ἔτη γεγονώς· καὶ ἀδελφῆς Φροντανίδος παῖδα ὄντα Λογγίνου τὸν Κριτικὸν κληροδόμου κατέλιπεν. ἔγραψε δὲ συχνοὺς λόγους.* Hunc Phrontonem, Graecum rhetorem, Langbaenius et alii, qui Longini vitam enarrarunt, errantem ducem, Jo. Rualdum in Plutarchi Vita cap. 5. secuti, temere confuderunt cum oratore Romano, M. Cornelio Frontone, M. Antonini Philosophi in Latinis literis magistro, de quo vide Capitolin. in M. Anton. 2. Quem errorem, nuper etiam repetitum ab historiae philosophicae compilatore (*) T. II. p.

[(*) Bruckero: cf. Elog. Hemsterh. supra p. 262.]

214. ita confutavit vir doctissimus, Eduardus Corsinus in Plutarchi Vita §. 5. dicere ut contra posse nemo videatur. Phronto, dum vixit, Longinum in filii modum amavit, et moriens bonorum suorum heredem scripsit. Nec dubitari potest, quin idem ejus ingenium ad omnem humanitatem finxerit, eique viam, qua ad veram eloquentiam iretur, monstravit, praesertim cum aemulatio, Phrontoni cum Philostrato et Apsine intercedens, cujus Suidas mentionem facit, vix sineret sororis filium aemulorum disciplinae commendari.

§. IV.

Ipse Longinus in Praefatione luculenta libri *περὶ τέλους*, quam Porphyrius in Vita Plotini p. 127. conservavit, narrat, se ab incunte aetate cum parentibus multa itinera obiisse, multas regiones lustrasse, et omnes, qui clarum in philosophia nomen haberent, per hanc peregrinandi opportunitatem vidisse. Ex quo, quantam facultatem habuerit optimi cujusque magistri sibi legendi, facile judicari potest. Ex Platonicis vidit Euclidem, Democritum, Proclinum, Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, Amelium, Theodotum, Eubulum: e Stoicis Themistoclem, Phoebionem, Annium, Medium, Herminum, Lysimachum, Athenaeum, Musonium: ex Peripateticis Heliodorum Alexandrinum, Ammonium, Prolemaeum. Quorum omnium, si Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum et Amelium excipias, vix tenuis notitia ad nos pervenit, propterea quod alii nihil literis prodiderunt, aliorum libros vetustas in-

tetēcepit. Democritus scripsit Commentarium in Pla-
 tonis Alcibiadem, quem laudat Olympiodorus Com-
 mentario MS. in eundem dialogum p. 29. B. Τὸ
 εὖ λέγεις, ὃ μὲν Δημόκριτος ἐπίκλην χῆνα, διότι μετρού-
 μενον τὸ ὄνομα αὐτοῦ χῆνα (i. e. 651.) ποιεῖ, ὡς ἀπὸ
 Σωκράτους ἐκδέχεται. ὃ δὲ Δαμάσιος, ὡς ἀπὸ Ἀλκι-
 βιάδου. καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον. item Commentarium
 in Phaedonem, qui ab eodem Olympiodoro in eun-
 dem dialogum commemoratur: Ὅτι τὴν γῆν, οἱ μὲν
 ἀσώματον φασὶ τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματι-
 κήν. καὶ τούτων ὅλον μὲν τὸν κόσμον, Ἀρποκρατίων,
 τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην, Θεόδωρος. τῶν δὲ ἀσωμάτων, τὴν
 μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν, Πλούταρχος. Ejus-
 dem Democriti mentionem facit Syrianus Commenta-
 rio MS. in Aristotelis Metaphysica: μηδὲ Πλούταρ-
 χον καὶ Ἀττικὸν καὶ Δημόκριτον τοὺς Πλατωνικοὺς κατ'
 αὐτὸ τοῦτο ζηλοῦμεν. Ptolemaeum Peripateticum Fa-
 bricius Bibl. Gr. T. II. p. 310. laudari putat a
 Sexto Empiric. adv. Gramm. I. 3. p. 229. In quo
 virum egregium ratio fallit. Nam primum Ptole-
 maeus, quem Longinus vidit, per temporis rationes
 vix potuit a Sexto Empirico commemorari. Deinde
 Longinus diserte testatur, eum nihil, praeter car-
 mina et declamationes, scriptum reliquisse. Ammo-
 nio Peripatetico hanc insignem variae copiosaeque
 eruditionis laudem tribuit Longinus: οὐ γὰρ ἔστιν,
 ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος. a cu-
 jus iudicio non discrepat Philostrate. Vit. Sophist.
 II. 27. p. 618. Ἰππόδρομος πλείστα ἀνέγνω μετὰ γε
 Ἀμμώνιον τὸν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου. ἐκείνου γὰρ πολυ-
 γραμματώτερον ἄνδρα εὖπω ἔγνω. ubi Peripateticum

Ammonium cum Platónico a Gothofredo Oleario confundi, nemo miretur, cum hic etiam errarit Jonesius, tanto doctior et sollertior, de Script. Hist. Phil. III. 13. p. 282. Vide Fabricium Bibl. Gr. T. IV. p. 172.

§. V.

Hi sunt ineuntis seculi tertii philosophi, cogniti omnes a Longino. In quibus cum ingenio scientiaque longe excelleret Ammonius Saccas et Origenes, horum se potissimum disciplinae tradidit, iisque audiendis multum temporis consumsit. Ipsum testem audiamus in Praefatione libri *περὶ τέλους*: Τοῦ δὲ δευτέρου τρόπου Πλατωνικὸν μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὀριγένης, εἰς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγοι τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκούσιν. Alexandriae tum philosophiam Platonicam docebat Ammonius, cui, quod juvenis saccis portandis victum quaesisset, scurrilis Alexandrinorum dicitas cognomen *Saccas* indidit, non dissimile nomini *Cybiosactes*, quo, ut Suetonius in *Vespas.* 19. auctor est, olim unum e regibus suis, post Vespasianum notarant. Magna hujus philosophi fama erat, partim justis de causis orta, partim ab adolescentibus, temere, ut fieri solet, novitatem disciplinae mirantibus, commota. Etenim rem inauditam ac prope incredibilem profitebatur, se ex diversarum sectarum sententiis unum quasi philosophiae corpus confecturum, Platonemque cum Aristotele in concordiam redacturum. Sed de Ammonio tanto minus hic
di-

dicere necesse est, quod tota philosophandi ratio, quam secutus est, e Plotino, ejus discipulo, qui illam literis prodidit, intelligitur. Vide e veteribus Hieroclem apud Photium Bibl. Cod. CCXIV. p. 550. e recentioribus Moshemium Dissert. de turbata per Platonicos Ecclesia §. 7. seqq. et Histor. Christian. seculi II. §. 27. seqq. quanquam is in multis fingenti, quam docenti similior est. Alter Longini magister erat Origenes, omnium Ammonii discipulorum, si Plotinum excipias, nobilissimus, quem Suidas *Ἀμέλιος* cum Ammonio conjungit. Hierocles l. c. p. 554. *ὁ τῶν γνωριστῶν οἱ ἐπιφανέστατοι Πλωτίνος τε καὶ Ὀριγένης*. Multi hunc Origenem, a Christianis sacris alienum, confundunt cum inclyto illo Origene Adamantio, Ammonii et ipso discipulo, tanquam Jo. Jonsius de Script. Hist. Phil. III. 16. p. 293. et Jo. Pearsonus Proleg. in Hierocl. p. 29. revocans tamen errorem suum Vindic. Ignat. II. p. 10. Sed quomodo distinguendi sint, praeclare docet H. Valesius ad Euseb. H. E. VI. 19. quem, praeter ceteros, sequitur Huetius Origenian. l. 7. Quanti Plotinus Origenem fecerit, testimonio sit, quod narrat Porphyrius in Plotini Vita p. 116. Cum Origenes forte Romae in Plotini scholam venisset, tantus illi rubor suffusus est, ut statim docendi finem faceret, grave esse dicens disserere, praesentibus iis, qui, quae traduntur, aeque teneant, atque ipse, qui docet. Ob quam cum Plotino et Porphyrio consuetudinem, Romae institutam, Origenes ab Eunapio in Porphyr. p. 17. Porphyrii condiscipulus vocatur, frustra, ut nobis videtur, Huetio l. c. tertium alium quem

quem Origenem ex illo loco fingente. Longinus autem non Romae, sed Alexandriae, Origenem audiuit, quod quo tempore Origenes Romae cum Plotino et Porphyrio versabatur, ipse jam dudum Athenis bonas artes tradiderat, Porphyriumque formarat. Idem in Praefatione libri *περὶ τέλους*, quam non semel laudavimus, testatur, Origenem nihil de philosophia literarum monumentis mandasse, et, si quid extet, velut liber *περὶ δαιμόνων*, levioris operae esse, atque aliud agenti excidisse. Ex illo libro quaedam affert Proclus in Platonis Timaeum p. 24. Alium ejus libellum laudat Porphyrius in Plotini Vita, p. 97. *ὅτι μόνος ποιητὴς ὁ βασιλεὺς*. de qua inscriptione alii aliter. Valesius ad Euseb. l. c. libellum, suspicatur, comparatum fuisse ad Imperatoris Gallieni facultatem poëticam laudandam. Cujus opinionem merito repudiat Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 97. Nam neque Origenem, primum Graecum, deinde philosophum, decebat, sibi de versibus Latinis iudicium arrogare, neque tam foeda ignavissimi Imperatoris adulatio in gravem philosophum cadebat. Melius igitur alii sensum philosophicum in hoc indice quaesiverunt, ut Bruckerus Hist. Phil. T. II. p. 216. quamvis, qualis fuerit, nemo expediverit. Nobis in mentem venit legere: *ὅτι νοῦς ποιητὴς καὶ βασιλεὺς*, id est, *mentem hoc universum condidisse, et conditum regere*. Ita liber scriptus est ad refellendos ejus aetatis philosophos, qui tria rerum principia statuerent, de quibus vide Th. Galeum ad Jamblich. de Myster. p. 297. et R. Cudworth. System. Intell. T. I. p. 884. et ad confirmandam sententiam Pla-

tonis Phileb. p. 79. D. πάντες γὰρ συμφωνοῦσιν οἱ σοφοί, ἑαυτοὺς οὕτω σεμνύνοντες, ὡς νοῦς ἐστι βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ καὶ γῆς. ubi Olympiodorus Commentar. MS. laudat simile Orphicum: νοῦς δὲ οἱ ἀψευδῆς βασιλῆϊος. Ita versus scribendus, non, ut in Orphei Fragmentis Gesnerianis p. 410. editus est: νοῦς δὲ οἷα ψευδῆς βασιλῆϊος. His Origenis libris adde ejusdem Commentarium in Timaei Platonici prooemium, saepe a Proclo in eundem Tim. laudatum, in quo interdum a Longino, qui illud ipsum prooemium singulari libro explicuerat, dissentit, ut cognoscere licet ex Proclo p. 10. 26. in his autem Origenianis scriptis, subitariis et temere fuis, non mirum est, si gratiam orationis et venustatem requirat Eupapius in Porphyrr. p. 17. Hactenus de altero Longini in philosophia magistro, Origene.

§. VI.

Jam etsi Longinus Ammonium, Origenem, Ammonique discipulum, Plotinum aliis aetatis suae philosophis anteferebat, non tamen idecirco existimandus est, philosophandi rationem, quam illi sequerentur, per omnia probasse; praesertim cum dissensionem suam a multis Plotinianis, aut, si malis, Ammonianis decretis aperte prae se ferat in Epistola ad Porphyrium, quam ille inseruit Plotini Vitae p. 125. Longinum ignoret oportet, qui tali ingenio placuisse credat duram et contortam philosophorum, qui conciliari nollent, conciliationem, insanum allegorici sive secretioris sensus quaerendi studium, my-

sticas disputationes de Deo, divinisque emanationibus, et daemonibus, quibus omnes illorum libri sunt referti, alia demique multa, hic non attingenda, quibus tum vera et sincera Platonis philosophia foedum in modum adulterabatur. Non ille e turbidis recentiorum Platoniorum hauriebat rivulis, sed liquidos purtosque antiquorum philosophorum, maxime Platonis, fontes consecrandos putabat. Quo nomine Φιλαρχαῖος verissime appellatus est a Porphyrio in Vita Plotini p. 116. ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ τοῦ Φιλαρχαίου. quod Ficinus ita vertit: *Quum liber Longini et Phylarchei de Principiis lectus esset.* Sed cui vel fando auditus est philosophus Phylarcheus? Paulo prudentius Langbaenius in Vita Longini, et Vales. de Critica I. 17. Φιλαρχαῖος libri indicem esse conjecerunt. Sed Porphyrii verba corrupta sunt, quibus facile sic medecare: ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, τοῦ Φιλαρχαίου. id est, *cum ei lectus esset liber Longini, priscæ sapientiae studiosi, de Principiis.* Quam Porphyrii mentem vidit etiam Fabricius Bibl. Gr. T. IV. p. 116. et 436. Omnino germanum Platonicum fuisse Longinum, non modo clarum est ex libris, aut fragmentis potius librorum, quae supersunt, sed multo magis ex Commentariis ad Platonem interpretandum comparatis. Ejus Commentarium in Phaedonem memorat Olympiodorus Commentario in eundem dialogum p. 379. D. Πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο. βητέον οὖν, ὡς μὲν Ἀρποκρατίων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπίς ἐπι-
τεί-

τρίνει τὸν πόλεμον. ὡς δὲ Λογγίνος, τὰ ἐκτὸς πάν-
 τα χρήματα καλεῖ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταί, ἐπειδὴ
 ὄργανοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦν-
 τες. Eiusdem Commentarium in Timaeum, vel
 potius in prooemium Timaei, saepe laudat Pro-
 cius in eundem dialogum, tanquam p. 10. 11. 16.
 20. 21. 29. 50. 63. 98. Non facile putem, ullum
 interpretem tantis ingenii et doctrinae praesidiis ad
 scriptorem aliquem explicandum, quantis Longinus
 ad Platonem, accessisse. Cujus libros utinam fana-
 ticoꝝ interpretum, Procli, Hermiae et Olympiodori
 jactura redimere liceret! Paucos admodum Longini
 explicationes Proclus, quippe veram interpretandi ra-
 tionem, qua ille utebatur, prae mysticis suis contem-
 nens, afferendas putavit. Tamen ex paucis illis ap-
 pareret, eum non solum res, sed, quoniam Plato a
 scribendi quoque elegantia spectari voluit, etiam ver-
 ba persecutum esse. Juvat, aliquot, exempli caus-
 sa, apponere. Ad Tim. p. 523. A. hanc annotatio-
 nem laudat Proclus p. 19. Λογγίνος μὲν ἐν τούτοις
 ὠραΐζεσθαι τὸν Πλάτωνα Φησὶ, διὰ τῶν παραβολῶν καὶ
 τῆς τῶν ὀνομάτων χάριτος, καλλωπίσαντος (lege, καλλω-
 πίσαντα) τὸν λόγον, ἐνδεικνύμενος εἰς τινὰς Πλατα-
 νικοὺς, αὐτοφύῃ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἀλλ' οὐκ ἐκ τέχ-
 νης πεπορισμένην τῷ Φιλοσόφῳ λέγοντας. εἶναι μὲν γὰρ
 τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων πεφροντισμένην τῷ Πλάτωνι
 καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἕκαστα λαμβάνειν αὐτόν. ἀλλὰ
 τοῦτο μὲν εἶποι ἂν τις ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς τότε καὶ συν-
 ἤθους ἐρμηνείας ἤκειν καὶ εἰς αὐτόν. πολλὴν δὲ αὐτὸν
 ποιῆσθαι καὶ τῆς συνήθους προμήθειαν. θάττον γὰρ ἂν
 τὰς ἀτόμους Ἐπικούρου συνελθούσας πειῆσαι κόσμον, ἢ

ὀνόματα ὡς ἔτυχε συγκείμενα καὶ ῥήματα λόγον καταρ-
 ῥωμένον. Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων
 ἠτιάσαντο τινὲς, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον. περὶ δὲ τὴν
 συνθήκην, ἅπαντες θαυμάζουσιν. ἀλλ' ἴσως οὐδὲ ἐκ ταύ-
 της μόνον ἂν τις λάβοι τὴν περὶ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ
 Φροντίδα, ἀλλὰ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύσεων, οἷαν ἐν
 τοῦτοις ἐπιδείκνυται. οὐ γὰρ ἀπλῶς λέγει ὁ Σωκράτης ὁ
 ποθεῖ γενέσθαι αὐτῷ παρὰ τῶν ἀμφὶ Τίμαιον, ἀλλ' ὠραϊ-
 ζομένῳ πως ἔοικε, καὶ ψυχαγωγοῦντι τὸν ἀκρατήν. ubi
 verbum, quod excidit, sic revocandum videtur: ὡς
 μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionys. Halic. de
 Thucyd. pag. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρῆσται κατακό-
 ρως. Jo. Siceliota Commentario MS. in Hermogene-
 nem, de Procopio Gazaeo: ἀκαίρως μὲν καὶ κατακό-
 ρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις.
 Rhetor MS. in Bibl. Medicea: οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς
 γνωμολογίαις κεχρῆσθαι. Neque enim omnem meta-
 phorarum usum, sed nimiam frequentationem vete-
 res in Platone reprehenderunt, ipso Longino docen-
 te in alio opere Π. Τ. §. 32. Ex eodem ad Tim.
 p. 523. C. hanc annotationem excerpit Proclus p.
 21. Ὁ Λογγίνος τὴν λέξιν θεωρεῖν οὐκ ἀπαξίῳν, ἐκεῖνο
 μὲν τὸ κῶλον ἐν ᾧ Φησίν, τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν Φοβού-
 μαι, μή πως ἄτε πλανητὸν ὄν, ἀρχόμενον (lege, ἀρ-
 χομένου) Φησίν εἶναι διὰ σεμνότητος ἔφεσιν τὴν φράσιν
 ἐξαλλάττειν. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅσα ἂν οἶάτε ἐν πολέμῳ καὶ
 μάχαις πράττοντες καὶ τὰ ἐχόμενα, διαστρέφοντες εἶ-
 ναι τὴν φράσιν ἀπὸ τοῦ κατὰ φύσιν. τὸ δὲ τρίτον τὸ,
 καταλέλειπται δὴ τὸ τῆς ἡμετέρας ἕξεως γένος, παντε-
 λῶς ἀλλόκοτον εἶναι. μηδὲν γὰρ ἀπσοιμέναι τοῦ βίη Ἡρα-
 κλεῖα, καὶ ἰεὺς ἰς Τηλεμάχου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ad
 Tim.

Tim. p. 523. F. haec habet Proclus p. 26. Λογγί-
νος μὲν ἠπέρει, τί ποτε βύλεται τῷ Πλάτωνι τούτου
τοῦ διηγῆματος ἢ παράθεσις. οὔτε γὰρ ὡς διαναπαύων
τοὺς ἀκρατάς, οὔτε ὡς δεόμενος πεποιήται τὴν μνήμην.
καὶ ἔλυεν ὡς ᾤετο λέγων, ὅτι πρὸ τῆς Φυσιολογίας παρ-
έλαβεν αὐτὸ ψυχῶν τὸν ἀκρατὴν, καὶ τὸ τῆς ἐρ-
μηνείας ἐκείνης αὐχμηρὸν προθεραπεύων διὰ τῆς τούτου
παρθέσεως. Hanc Longini rationem eo minus spre-
verim, quod totum prooemium Timaei Platonici mem-
brum esse videtur cum corpore parum cohaerens.
Cujusmodi prooemia veteres in Heraclidae Pontici et
Theophrasti dialogis reprehenderunt. Proclus Com-
mentario MS. in Platonis Parmenidem, ubi omnia
Platonis prooemia dialogorum argumentis cōsentan-
nea esse contendit, sic ait: Τὸ δὲ παντελῶς ἀλλό-
τρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν
Ἡρακλείδου τοῦ Ποιτικῆ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶ-
σαν ἀνιᾶ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν. Sequuntur haec
apud eundem Procl. p. 27. παλαιὸν ἀκηκῶς λόγον οὐ
νέου ἀνδρός.] Λογγίνος μὲν ἐν τούτοις ἐπισημαίνεται πάλ-
ιν, ὅτι Φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὄρας καὶ ποιικιλίας ὁ
Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτά. τὸ μὲν γὰρ ἔρ-
γον, ἀρχαῖον ἐκάλεσε, τὸν δὲ λόγον, παλαιὸν, τὸν δὲ
ἄνδρα, οὐ νέον, καίτοι ταυτὸν διὰ πάντων σημαίνων,
καὶ δυνάμενος πάντῃ ὡσαύτως προσειπεῖν. Paucis in-
terjectis idem pag. 28. εἶπεν οὖν τις τῶν Φρατόρων]
Πάλιν ἐν τούτοις, οἱ μὲν τῆς λέξεως Φιλοθεάμονες ἐπι-
σημαίνονται τοῖς αὐτῶν ἐρχοταῖς, ὅτι Σόλωνος ἐπαινεῖ
τὴν ποιήσιν ὁ Πλάτων ἀσφελῶς, ἰδιώτῃ τὸν ἔπαινον ἀνα-
θεῖς, καὶ εἰς χάριν ἄλλων, ἀλλ' οὐ κατὰ νοῦν λέγοντε
καὶ λόγον. εἴπερ γὰρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἄριστος κρι-

της ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγίνος συνίστησι. Ita cum Longinus philosophiae severitatem exquisitoris doctrinae suavitate temperarit, quid miramus, si, qui seres, non verba sectari jactarent, parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem, durior ad haec studia, lecto ejus libro *περὶ ἀρχῶν*, teste Porphyrio in ejus Vita p. 116. exclamavit: *Φιλολόγος μὲν ὁ Λογγίνος, Φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς* (*). Quam vocem, velut oraculo missam, repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, sed eodem mordo laborans, in Platonis Tim. p. 27. Sed hujus judicii iniquitas unde profecta sit, non est difficile intelligere. Urebat haud dubie hominem, suam de Ideis sententiam, quam discipuli, ut fit, laudibus in coelum ferrent, idoneis rationibus a Longino oppugnari. Huc adde, barbarae et spinis metaphysicis horridae sapientiae nunquam bene convenire cum elegante et diserta. Etiam nunc reperiuntur, praesertim de scholastica Wolfii disciplina, qui paullo elegantius philosophantes, philologos potius, quam philosophos, appellent.

§. VII.

At vero, quem nos Platonicum philosophum dicimus,

[(*) Cujus dicti, hinc relati in censuram Ruhnkenianae Disputationis Biblioth. Crit. Vol. I. P. I. p. 121, vulgo autem non satis intellecti, vim et sententiam explanavit Cl. Wyttenbachius Philom. L. I. p. 78. confirmavitque postea notatione omnium locorum Plotini, ubi dicitur *Φιλόσοφος, Φιλοσοφία, Φιλοσοφῆν*, in Epp. Sodal. Philom. p. 173.]

mus, Porphyrius apud Eusebium H. E. VI. 19. pro Pythagorico habuisse videtur: συνήν γὰρ Ὀριγένης ἀεὶ τῷ Πλάτωνι, τοῖς τε Νουμηνίου, καὶ Κρονίου, Ἀπολλοφάνους τε καὶ Λογγίνου, καὶ Μοδεράτου, Νικομάχου τε καὶ τῶν ἐν τοῖς Πυθαγορείοις ἐλλογιμῶν ἀνδρῶν ὠμίλει συγγράμμασιν. Quem locum sine ulla scripturae varietate excerpfit Suidas v. Ὀριγένης. Fabricius quidem Bibl. Gr. T. I. p. 482. 494. credens, omnes philosophos, qui hic commemorantur, Pythagoricos esse, non dubitavit et Apollophanem et Longinum in Pythagoricorum catalogum referre. In quo fallitur vir doctissimus. Nam Apollophanes Stoicus fuit; Numenius, sicut Longinus, Platonicus; quamvis uterque de illius temporis more Pythagoricae doctrinae studium assumsisset. Alia difficultas haud paullo gravior, quam unus Valesius pro sagacitate sua sensit, ex Porphyriano loco exoritur. Nam primum mirari subit, Longinum cum multo vetustioribus philosophis conjungi: quod artis criticae perito statim suspicionem injiciat corruptelae, in Longini nomine haerentis. Tum acrius telum, quod vulgatam lectionem prorsus jugulet, nobis temporum suppeditat ratio. Nego enim, Origenem Adamantium, eumque juvenem, Longini libros legere potuisse, quod, quo tempore Origenes juvenis philosophiae operam dabat, hoc est, sub ipsum initium seculi tertii, nondum lucem viderat Longinus. Quid igitur? Nempe pro Λογγίνου scribendum Ἀλβίνου. *Albinus*, philosophus Platonicus, qui vulgo male *Alcinous* appellatur, Origeni viam praecire potuit ad Platonem intelligendum, quippe aetate superior Origene, et jam Ga-

Ieno de libris suis, T. IV. p. 372. laudatus. Ejus duplex extat libellus, quorum alter tradit *ordinem*, quo *Platonis dialogi legendi sint*, alter *Epitomen doctrinae Platonis*. Priorem nostra demum aetate protulit Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 44. quem adeat, qui de Albino plura cognoscere velit.

§. VIII.

Longinus vero, cum justas doctrinae copias et a magistris Alexandrinis, et ab aliis, quos in peregrinatione audierat, summo sibi studio parasset, eas Athenis, ubi natus educatusque erat, explicare instituit, docuitque juvenes haec studia aemulantes tanta assiduitate, vix ut ei tempus superesset ad condenda eloquentiae suae monimenta, si vera nobis narrat Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem *περί ἰδεῶν* ὁ μὲν γὰρ Λογγίνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῆς Ὁμήρου (H. I. 323.) πέπονθεν ἔρμιθος, λιμώττουσαν τοὺς νεοττοὺς τρέφειν. de quo loco mox plura dicemus. Hic ejus disciplina usus est Malchus, domo Tyrius, cujus patrium nomen, Graecis auribus molestum, Longinus in *Πορφύριος* mutavit, forte Aristotelem, qui ex Tyrtaemo fecerat Theophrastum, imitatus. Eunapius in *Porphyry*. pag. 13. *Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρον πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ἀνόμασε Λογγίνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἑσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἐπιτρέψας.* Qua in re Eunapii diligentiam requirit Valesius de Crit. I.

18. Neque enim Longinus, sed Amelius nominis Tyrii in Graecum βασιλεύς mutandi auctor fuit, ipso Porphyrio teste de Vita Plotini p. 120. βασιλεύς etiam, non Πορφύριος, vocatur a Longino in Praef. libri περὶ τέλους p. 131. Quae facile conciliantur, si dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio βασιλέα, mox a Longino ejusdem fere potestatis, sed gratioris soni nomine, Πορφύριον appellatum esse. Sed hoc utcunque accipiatur, parum referre arbitror. Illud magis convenit quaerere, quid Longinus Athenis professus sit, artemne criticam, vel grammaticam, ut Langbaenio in ejus Vita videtur, an philosophiam, ut Valesio ad Euseb. H. E. VI. 19. et de Crit. I. 17. Priorem sententiam confirmat Eunapius, Porphyrii in Grammaticis et Rhetoricis magistrum edens Longinum, in Porphyr. p. 13. παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκρην ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπάσης ὡς περ ἐκεῖνος ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς· πλήν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. At hoc non persuadet Valesio de Crit. I. c. quia Porphyrius ipse Quaest. Homer. 25. suum in arte grammatica Athenis praeceptorem, non Longinum, sed Apollonium, praedicat. Praeterea rem conficere Valesio videtur Longinus Praefatione saepe laudata libri περὶ τέλους p. 131. ubi suae disciplinae philosophicae Plotinianae a Porphyrio praecelatae narrat: ὃν (Πλωτῖνον) ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς πρὸ ἡμῶν ἀγωγῆς. *Philosophus* etiam diserte vocatur a Vopisco in Aureliano. 30. et Suida v. Λογγίνος. Item Scholia Longini in Hephaestionem de Metris in Cod. Vatic. inscribuntur: ἐκ τοῦ Λογγίνου τοῦ Φιλοσόφου. Tum

dictum Plotini de Longino, quod supra retulimus, professione philosophum, non philologum, Longinum fuisse, ostendit, ut pulcre vidit Vales. l. c. Denique Πλατωνείων celebratio, quae ipsi tribuitur, non Grammaticis aut Rhetoribus, sed Philosophis, usitata reperitur. Porphyrius apud Euseb. P. E. X. 3. pag. 464. Τὰ Πλατωνεία ἐστῖν ἡμᾶς Λογγίνος Ἀθήνησι, κέκληκεν ἄλλους τε πολλούς, etc. ubi deteriorum librorum scriptura, Πλατωνεία, in fraudem induci, Holstenius in Vita Porphyrii p. 11. et Langbaenius in Vita Longini, Plotini natalem a Longino celebratum putarunt. Verum nec Plotino magistro usus erat Longinus, nec tantum sibi auctoritatis Plotinus constituerat, ut Longinus talem ei honorem, praeteritis Ammonio et Origene, sub quibus profecerat, haberet. Excepit tum Longinus, ut hoc obiter addamus, sollemni convivio florem hominum eruditorum, Athenis degentium, Nicagoram Sophistam, Majorem, Apollonium Grammaticum, Demetrium Geometram, Prosenem Peripateticum, Calietem Stoicum, Caystrium et Maximum. Aduit etiam Porphyrius, qui totam rem narrat, cum aliis pluribus. Ex his nonnulli sibi nomen apud posteros fecerunt, ut Nicagoras, quem Gothofr. Olearius ad Philostratum de Vit. Sophist. II. 31. p. 624. turpi errore confundit cum Nicostrato, Rhetore M. Antonini temporibus claro. Vide Suidam v. Νικαγόρας, et ibi Kusterum. Notus etiam est Major Sophista, ex Suida in v. et Scholiaste Hermogen. p. 130. Apollonium Porphyrii in Grammaticis magistrum fuisse, paullo ante diximus. Maximus, nescio, an sit philosophus,

domo Tianus, cujus titulum sepulcralem Athenis vidit Sponius Miscell. erud. Antiq. p. 127.

ΜΑΞΙΜΩ

ΤΙΑΝΩ

ΦΙΛΟΣΟΦΩ

§. IX.

Etsi vero Longinus se Athenis philosophum dici haberi que voluit, hoc tamen non eam vim habet, ut, quod Valesius efficere tentat, se in docendo unius philosophiæ finibus continerit, nullam præterea artem attigerit. Cum enim ipse, Platonis sui exemplo, ut bene judicat idem Valesius de Crit. I. 16. eloquentiam, et ceteras artes, quibus eloquentia alitur et augetur, cum philosophiâ conjunxisset, Criticesque studium Aristotelis æmulatione assumsisset, quæ tandem sive lex, sive consuetudo illum impediit, quo minus suæ quoque in hoc genere scientiæ copiam discere cupientibus faceret? Porphyrium Criticam et Rhetoricam à Longino accepisse, disertus testis est Eunapius in ejus Vita p. 13. quem injuria reprehendi a Valesio, satis ostendit is, quem supra laudavimus, Joannes Siceliota MS. Longino non ambigue tribuens artis rhetoriæ disciplinam, Verum tamen Critices scientiâ latius, quam philosophiâ, nomen suum illustravit, non quo hac facultate minus excelleret, ut Holstenium in Porphyr. Vita p. 29. existimasse video, sed quod, ut mea fert opinio, corrupta jam per recentiores Platonicos philosophiâ, serum erat, homines ad veteres doctrinarum fontes, atque adeo

ad

ad

ad sanam mentem revocare. Qui fanaticae philosophiae amor cum Porphyrium, discipulorum Longinianorum praestantissimum, ita infatuasset, ut, deserto Longino, ad Plotinum transiret, quid alios, minus acutos, et adversus novitatis illecebras minus cautos, fecisse arbitramur? Critica igitur docenda gloriam suam, omnium confessione, maxime fundavit. Quam artem, nemo nescit, partim ex insita ingenii sollertia, partim ex magna doctrinae copia efflorescere. Atque eruditionem Longini sic praedicat Eunapius in Porphyr. p. 13. Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμφυχος, καὶ περιπατοῦν μουσεῖον (*). Qui locus nobis in memoriam revocat similem apud Suidam v. Μάρκελλος· Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκადίου τοῦ βασιλέως, κόσμος ἀρετῆς ἀπάσης, ἢ, τότε ἀρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετῆς τις ἔμφυχος. Quem non dubitamus ex Eunapii historia, qua Arcadii quoque res gestas enarravit, sumtum esse. Ut Longinus *spirans bibliotheca* ab Eunapio, sic Pegasus, Jctus Romanus, quod tanta memoria erat, ut omnes leges, earumque rationes teneret, *liber* dictus est. Scholiast. Juvenal. ad Sat. IV. 77. *Pegasus juris studio gloriam memoriae meruit, ut liber vulgo, non homo diceretur.* Sunt fortasse haud pauci, quibus Eunapius Longinum pulcre et festive laudasse videatur. Certe *elegantissimum elogium* vocat Holstenius de Vita Porphyr. p. 28. Sed, ut sunt diversi sensus hominum, ego facile credam Tan. Fabro ad librum Π. Γ. sect. 3. Longinum ipsum, si sic se laudari audisset, non minus *viventem* istam *bibliothecam*,

[(*). Similia collegit Cl. Boissonadius ad Eunap. p. 563. et in Add. p. LVIII.]

dam, et ambulans museum, quam Gorgiae vivum sepulcrum, τάφον ἐμψυχον, risurum fuisse. Ab hac igitur facultate Longinus Critici nomen invenit, quod ei tribuitur a Sopatro Proleg. in Aristid. p. 3. Photio Bibl. Cod. CCLIX. pag. 1470. Suida v. Λογγίνος, et v. Πορφύριος. Eundem Porphyrius in Vita Plotini, modo κριτικώτατον, modo τὸν ἐν κρίσει πρῶτον ὄντα καὶ ὑπειλημμένον ἄχρι νῦν appellat. Quid? uni omnium Longino, post Aristarchum, id honoris habitum est, ut ejus nomen simpliciter pro Critico poneretur, et κατὰ Λογγίνον κρίνειν per proverbium pro recte judicare diceretur. Hieronymus Epist. 95. Criticum dices est Longinum, censoremque Romanae facundiae. Theophylactus, Bulgariae Archiepiscopus, Epist. 17. μὴ μοι οὖν τὰς Λογγίνου κρίσεις περιπατεῖς, μὴ καὶ δόξης τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγίνου κρίνειν. Graeculus, teste Bandinio Catal. Biblioth. Laurent. T. II. p. 586. Aristidis Orationi in Minervam adscripserat: Οὐδὲν ἔχει σπουδῆς ἄξιον. quod iudicium alius his verbis reprehendit: Οὐχ ὡς κριτικὸς Λογγίνος ταῦτα γράφεις. Adde Vales. de Critic. 1. 2.

§. X.

Hic non alienum fuerit quaerere, quid tandem Longino Critici famam gloriamque imprimis confecerit? Utrum crisis in Homerum, quam laudat Eustathius ad Il. A. p. 67. et 106. an libellus περὶ ὕψους, in quo non pauca Critices exempla reperiuntur? Diversi generis opus fuisse, quicumque verba Eunapii in Porphyr. p. 13. diligentius perpenderit, facile intelligat: καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιούς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ
ἐκεί-

ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριθλοτέρος. et paucis interjectis: καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἢ Λαγγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Fuit ergo liber, in quo Longinus de antiquis scriptoribus in utramque partem iudicaret, et quamdam velut ingeniorum censuram ageret: quod e Graecis fecit Dionysius Halicarnassensis, e Latinis Quinctilianus decimo Institutionum Oratoriarum. Hoc opus, Longinianorum omnium facile praestantissimum, quoniam vulgo etiam ab hominibus doctissimis ignoratur, age, paullo accuratius spectemus. Titulus hic erat: Οἱ Φιλολόγοι, id est, *variae eruditionis studiosi* (*).

In-

[(*)] „ Hanc viri docti rationem valde dubiam facit vel potius redarguit scholion vetustum, ab Illustri et docto viro, BASTIO, nuperrime repertum et usui nostro benigne transmissum. Exstat illud, ut ipse nos docuit, in praestanti coeclice Parisiensi (e Sec. X.) no. 1983. qui continet Hermogenem. Ad hujus verba, ὡς τὸ στομφάζειν (pag. 90. ed. Ald.) scholion hoc adscriptum est:

Στομφάζειν] τὸ στόμα διανοίγειν, καὶ ἦχον ἀποτελεῖν, ἀπὸ τε τοῦ στόματος καὶ τοῦ ὄμφακος. Φησὶ δὲ Λογγίνος ἐν κα τῶν Φιλολόγων ὁμιλιῶν περὶ λέξεως στομφάδους, τὸ δὲ στομφάζειν Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ὡς συνθέτω χρῆται τῇ λέξει ἀπὸ τε τοῦ στόματος καὶ ὄμφακος, ἵνα λέγη ὄμφακα ἔχων τὸ στόμα, ταυτέστιν ἀχρηστον καὶ ἀναφέλες. εἴρηται δὲ ἐπὶ Αἰσχύλου, ψόφου πλέον, ἀξίστατον, στομφακα κρημοποῖον. ὡς τῶν βημάτων Αἰσχύλου Φαντασίαν μὲν ἐχόντων, μηδεμίαν δὲ σύστασιν, μηδὲ κρήτησιν. λέγει δὲ ταῦτα ὁ πρεσβύτερος Στρεψιάδης, ὡς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Φιλίππου σκώπτουτος Αἰσχύλου.

Ad-

Inscriptione fere similes sunt Vatronis *Loghistorici*, et Hieroclis *Φιλίστορες*, saepe veteribus laudati, sed argumento similior Telephi *ποιικλη Φιλομαθία*, et Porphyrii *Φιλόλογος ιστορία*, de quibus vide Suidam v. *Τήλεφος*, et v. *Πορφύριος*, et Jo. Wowerium de Poly-math. cap. XV. De magnitudine voluminis ex numero librorum judicare licet: quippe cujus liber XXI laudetur. Non una de causa memorabilis est locus Joannis Siceliotae Commentario MS. in Hermogenem *περὶ ἰδεῶν*. Qui ubi disputat, posse aliquem de scribendi forma bene judicare, nec tamen ipsum bene scribere, et contra, hoc modo pergit: *αὐτῆκα Λογῆγῆνος, ὡς οἱ Φιλόλογοι δεικνύουσιν, ἀριστος ἐπιμερῆσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιούτους ἤμιστα. καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τι καὶ τέχνης γράψαντες, βούτα κάρας, ἢ παροιμία Φησί. (Lege, βάτα κάρας, et vide Gisb. Koenium, V. Cl. ad Gregor. de Dialect. p. 51.) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν εἰκότως. ἢ γὰρ πρὸς βέ-*

Addit vir doctus, hoc scholion nondum typis vulgatum videri, neque innotuisse Ruhnkenio et Brunckio. Quod Longini commemoretur *κα τῶν Φιλολόγων δεμιλιῶν*, eam esse plenam inscriptionem necdum, quantum sciat, prolatam. Accurate descriptum esse a B. scholion, nemo dubitabit: sed tamen quo minus quis dubitet, aut *πλέων* et *Φειδικπίδου* in Cod. scriptum esse opinetur, ad *πλέων* et *Φιλίππου* minutis litteris adscripsit: „(sic).” Ergo secundum hujus scholii auctorem *Φιλόλογοι* in ista operis inscriptione non est masculinum, sed femininum, subaudiendumque *δεμιλίαι*. Ceterum et notandum verbum *στομφώδους*, idque B. significasse videtur linea subtus ducta. WEISKIUS.]

τερον σπουδή τε καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρουμένη παρ-
 ευδοκιμεῖ. ὁ μὲν γὰρ Λογγίνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον
 ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις
 οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῆς Ὁμήρου πέπονθεν ὄντιος, λιμώτ-
 τουσαν τοὺς νεοττοὺς τρέφει· οἱ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. ubi ἐπι-
 μερίσαι λόγων ἰδέας intellige varias dicendi formas ju-
 dicio distinguere, omninoque inveniendi vias et elo-
 quendi artificia sub judicium vocare. Idem Rhetor
 alio loco sic ait: Φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ
 (Aeschyli) μᾶλλον ἐν τῷ τῆς Ὀρειθυίας δράματι, ὅπου
 ταῖς δυοῖ σιαγῶσι Φυσσῶν ὁ Βορέας, κυκᾷ τὴν θάλασσαν.
 οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμους τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος. διδ
 καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται. (Lege, μὴ μιμεῖται) λέγει δὲ
 περὶ τούτων Λογγίνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κᾶ. τῶν περὶ
 Φιλολόγων. De iisdem Aeschyli versibus Longinus
 etiam sententiam dixerat H. T. sect. 3. In hoc autem
 loco libri index sic effertur, ut opinio Jonsii de
 Scriptor. Hist. Phil. III. 14. qua Longinum hoc ope-
 re de Philologis et Grammaticis egisse putat, confir-
 mari videatur. Vel sic tamen scribendum: ἐν τῷ κᾶ.
 τῶν Φιλολόγων. Scholiastes MS. ad Aristid. T. I.
 p. 323. σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· Φασὶ δὲ μὴ
 λέγεσθαι τὴν λέξιν. Λέγει δὲ ὁ Λογγίνος ἐν τρίτῃ Φιλο-
 λόγων, ὅτι εὔρηται πολλαχῶς πολλαχού. Auctor Vi-
 tae Apollonii Rhodii: Τάββα δὲ πόλις Κρήτης, ὡς Φι-
 σι Λογγίνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις. ubi Fabricius Bibl. Gr.
 T. IV. p. 444. perperam supplet βιβλοῖς, vel συγ-
 γράμμασι. Exemplis enim, quae attulimus, satis
 effectum arbitramur, operis inscriptionem fuisse, οἱ
 Φιλολογοί. Supersunt pauca Longini fragmenta, qui-
 bus, quid de antiquis scriptoribus judicarit, expo-
 ni-

nitur. Quae quin ex hoc libro ducta sint, non est quod dubitemus. Quale illud est apud Photium Bibli. Cod. CCLXV. p. 1470. τοῦ πρὸς Λεπτήν λόγου τὸ προσίμιον Λογγίνου μὲν ὁ Κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει. — ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Λογγίνος τοιαύτην περὶ τοῦ προκειμένου προσίμιον τὴν ψῆφον ἐξάγει· ἕτεροι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἔφασαν τὸ προσίμιον ἡθικὸν εἶναι. Quo exemplo perspicue expressa est illa ratio formarum eloquendi distinguendarum, quam Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις secutum esse, Jo. Siceliota tradit. Idem Rhetor MS. ex eodem, nō fallor, Longini libro hoc minime vulgare affert: ὅτι δὲ τοῦτο οὐ σπάνιον (videlicet ὅτι παρενεγκεῖν οἱ Φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν Φύσιν, de quibus in praecedentibus disputaverat) πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν. μᾶλλον δ' ἐφ' ἑνὸς Μενέλαου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἂν, δυσκολίαν Φέσεως Φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἀμακόν, ὡς Φησι καὶ Λογγίνος. Vix nobis in tanta opportunitate temperamus, quin hujus Menelai, praesertim tantopere a Longino laudati, oblitteratam fere memoriam in transcursu instauremus. De illo Suidas ita: Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἐποποιός, ἔγραψε Θηβαΐδα ἐν βιβλίοις β. καὶ ἄλλα. Thebaidem ejus laudat, et unus quidem Grammaticorum, quod sciam, Stephanus Byzant. v. Τεμμίς. Τεμμίς· καὶ Τεμμικεῖος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ τ, Τεμμικιον ἄστν, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος· ἴτεμ v. Τρμῆνη. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαΐδων, Τρμικαν, διὰ τοῦ α Φησί. Τὴν δ' Τρμῆνην Ἐχεφυλίδα Φησί τὰς νῦν Ὀρμίνας. Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειούς καλεῖσθαι. Quem locum L. Holstenius ita tentavit: Τὴν δ' Τρμῆνην Τριφυλίδα. quod Τριφυλία Elidis pars

est. Sed nihil dici poterat a Stephani mente alienius. Integra et sana sunt omnia, modo pro Ἐξεφυλίδα reponatur Ἐξεφυλίδας, quem scriptorem idem Stephanus laudat v. Σφακτηρία. Ἐξεφυλίδας per duplex λ vocatur a Scholiaste inedito in Platonis Phaedon. p. 389. G. Ἐξεφυλίδας δὲ Φησὶν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἠττηθῆναι etc. Porro Menelaus nobis memorari videtur apud Steph. Byz. v. Εὐτρησις, quamvis Vossius de Hist. Graec. III. pag. 181. Menelaum, philosophum Peripateticum, eundemque historiae scriptorem intelligere malit. Hactenus de Menelao. Ad Longini Φιλολόγους etiam referendum ejus de Aristide iudicium, quod est apud Sopatrum Proleg. in Aristid. p. 3. ἤδη μὲν Λογγίνος καὶ πάντες οἱ κριτικοὶ πολλὰ προσηρήμασιν, ὡς γόνημος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμούμενος. Ex quo loco apparet, Longinum, praeter scriptores veteres, etiam aetati suae proximos recensuisse. Denique τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quae ipse Π. Υ. sect. 8. commemorat, nisi quis pro *Commentariis in Xenophontem* habere velit, partem arbitror fuisse τῶν Φιλολόγων. Neque enim Xenophon in tali censura praeteriri potuit.

§. XI.

Athenis postquam Longinus bonam vitae partem cum juventute erudienda, tum praeclaris ingenii monumentis condendis exegisset, patria relicta, in Orientem abiit, sive ut consanguineos, Emisae habitant-

tantes, inviseret, sive ut ibi hereditarium negotium ageret. Per hanc, ni fallimur, occasionem, cognitus est a virilis animi muliere, et nulli priscarum heroidum secunda, Septimia Zenobia, quae tum Orientis imperium tenebat. Quae non minore ingenio, quam animo, praedita, cum bonas artes adamaret, Longinum Graecarum literarum magistrum adhibuit. Vopiscus in Aurelian. 30. quo (Longino) illa magistro usa esse ad Graecas literas dicitur. Quo uno, si quid judicamus, argumento concidit fabula de Zenobiae Judaismo, saepe jactata ab Ecclesiae Patribus, Athanasio Epist. ad Solitar. T. I. Opp. p. 386. Photio Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. et aliis, quos indicat Moshemius Histor. Christian. seculi III. p. 706. Quis enim credat, Judaeam Graecarum literarum magistrum, eumque philosophum, expetiisse? Cujus gentis quantum in Graecas literas et philosophiam odium fuerit, nihil attinet disputare post luculentam demonstrationem Ernesti V. Cl. Opusc. Philol. p. 408. Unde igitur ista manavit fabula? Nempe ab immoderata et minime Christiana maledicendi licentia, quam illius aetatis orthodoxi sibi in quoslibet a se dissentientes sumebant. Accusatus erat Paulus Samosatenus cum ob alias opiniones, quas referre longum est, et haud necessarium, tum ob Judaismi suspicionem; mox etiam Patrum decreto Episcopatu Antiocheno dejectus. Hunc ab adversariis vehementer exagitatam cum Zenobia, mulier philosopha, et in religione diversa sentientes facile ferens, tuendum suscepisset, Orthodoxi, dolorem, quem inde ceperant, ulciscentes, non modo Paulum Samosa-

tenum ad sacra Judaica transiisse, sed ejus etiam patronam Judaeam esse, suo jure clamarunt. Fuerunt inter recentiores, qui, ut error errorem parere solet, Moysen a Longino in Zenobiae gratiam laudatum existimarent. Quorum opinio tum aliis de caussis parum probabilis est, tum quod Longinus librum *περὶ ὕψους*, et reliqua opera omnia, uno libello, quem de Odenathi laudibus scripsit, excepto, Athenis, antequam in Zenobiae notitiam venisset, edidisse videtur. Nam Palmyrae nulla librorum edendorum facultas dabatur, deficientibus, quorum manu uteretur, librariis, ut ipse in Ep. ad Porphyr. p. 124. queritur. Ne otium quidem ad talem scriptionem ab aliis rebus erat. Venerat ille quidem in aulam Palmyrenam, ut Zenobiam Graecis literis erudiret. Sed mox Zenobia, cum ipsa imperii habenas capessivisset, et summam rerum gerendarum prudentiam in Longino perspexisset, ejus maxime consiliis regnum administrare statuit. Photius l. c. *καὶ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβία τῇ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλίδι, τὴν ἀρχὴν κατεχούσῃ Ὀδενάθου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος.* Suidas v. *Λογγίνος. ἀνηρέθη ὑπ' Αὐρηλιανοῦ ὡς σύμπλους Ζηνοβίας, τῇ Ὀδενάθου γυναικί.* Tum Longinus pro illo libertatis amore, qui magnis ingeniis proprius esse solet, Zenobiae animum addidit ad jugum Romanum excutiendum, in hoc etiam imitatus Platonem suum, qui Dionem a se eruditum pari ratione ad patriam liberandam impulit et armavit. Tum, eodem auctore, Zenobia nobiles illas ad Aurelianum literas, quae sunt apud Vopiscum Aurelian. 27. scripsit. Quae, cum plus spiritus, quam Zenobiae tempora ferebant,

habere viderentur, Longino exitium attulerunt. Quippe Aurelianus, iis lectis, sic exarsit, ut mox, Palmyra expugnata, de Longino supplicium sumi juberet. Vopiscus Aurelian. 30. *Grave inter eos qui caesi sunt, de Longino philosopho fuisse perhibetur, quod illa magistro usa esse ad Graecas literas dicitur: quem quidem Aurelianus idcirco dicitur occidisse, quod superbior illa epistola ipsius diceretur dictata consilio, quamvis Syro esset sermone contexta.* Adde Suidam v. *Λογγίνος.* In hoc tam gravi casu, nescio, an Longinus quicquam viderit indignius, quam pro bonis consiliis malam sibi gratiam a Zenobia referri. Haec enim, cum ante omnibus in rebus virilem animum gessisset, nunc mortis metu debilitata, ad muliebre ingenium rediit, id est, suam innocentiam jactavit, invidiamque belli, quod Romanis fecisset, cum in alios, tum in Longinum, relegavit. Zosimus I. 56. *ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτὴν ἐξαιρούσα, πολλοὺς τε ἄλλοις ἤγεν εἰς μέσον, ὡς παραγαγόντας οἶα γυναῖκα. ἐν οἷς καὶ Λογγίνος ἦν, ὃς συγγράμματά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέροντα.* At longe alium animum Longinus prae se tulit. Tali enim constantia, tali animi robore supplicium subiit, ut, qui ipse consolandus esset, aliorum ex hac calamitate susceptum dolorem consolaretur. Ita ille in ipso mortis articulo verum se philosophum praestitit, sanctissimumque Socratem, ad cujus normam et studiorum et vitae rationem direxerat, etiam moriendo expressit. Cujus crudelem casum si quis Platonica eloquentia prodidisset, non minus nunc Longini, quam Socratis, morti illacrymaremur. Zosimus I.

C. ὅτι οἷα κατηγορεῖτο ἐλεγχόμενον, παραχρήμα δὲ
 βασιλεὺς θανάτου ζημίαν ἐπέθηκεν ἢν οὕτω γενναίως ἠνεγ-
 κεν ὁ Λαγγίνας, ὥστε καὶ τοὺς σχετιάζοντας ἐπὶ τῷ
 πάθει παραμυθεῖσθαι. Hoc modo perit vir maximus
 A. C. 273.

§. XII.

Haec fere sunt, quae nobis de Longini vita et stu-
 diis veterum testimoniis consent. De ejus ingenio
 et eruditione dicere quid attinet? Sunt libri, vel
 potius fragmenta librorum, ex quibus judicium fieri
 possit, in manibus. Equidem nihil magis in Longi-
 no miror, quam tanti animi ingeniique virum seculo
 tertio, servitute oppresso, et paene barbaro, quo
 omnes fortunae suae similia et faciebant et loqueban-
 tur, extitisse. Verum cum seculum, quo vivebat,
 insitam ingenii vim premeret, ipsum fecisse arbitror,
 quod aliis natura tardioribus faciendum praecepit Π.
 T. sect. 9. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ μεγαλοφυὲς μᾶλλον ἢ κτη-
 τὸν, ὅμως, καθ' ἑσθὺ οἶδ' ὅτι, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς
 τὰ μεγάλα, καὶ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστή-
 ματος. Nempe veteribus, praecipue Platone et De-
 mosthene, legendis animum ad eam, quam in maxi-
 mis minimis admiramur, extulit altitudinem. Ab
 eodem celso elatoque animo profectum est cum liber-
 tatis civilis studium, cujus clara vestigia impressit
 divino illi epilogo libri Π. T. tum alterius, quae in
 sententia libere dicenda, et in aliorum erroribus ca-
 stigandis cerpitur. Ex quo a Porphyrio in Vita Plo-
 tini p. 126. ἐλεγκτικώτατος dicitur, et τὰ τῶν ἄλλων

σχεδὸν πάντα τῶν καθ' αὐτὸν διελέξας. Eloquentiam Longini ita abjicit et contemnit Graeculus ineptus, Joannes Siceliota, cujus locum supra §. X. p. 511. adscriptimus, ut eum nihil ad Dionysium Halicarnassensem et Aristidem esse dicat. Nos quidem non sumus ii, qui orationibus, quas Dionysius historiae interposuit, eloquentiae laudem detrahamus, aut Demosthenem feliciter ab Aristide expressum esse negemus. Veruntamen uterque, nostra sententia, cum Longino comparatus, jacet, et velat spiritu caret. Quanta enim quam incredibilis vis dicendi ex libello Π. Τ. elucet? Profecto nullus unquam Rhetorum et Sophistarum aut scripsit, aut scribere potuit aliquid disertius. Unus Longinus ex omnibus Graecis magistris, id quod Ciceronem in libris rhetoricis fecisse constat, quod aliis praecipit, ipse scribendo praestat, nec minus eloquentiae praeceptis, quam exemplo suo, facit eloquentes. In docendo, quomodo ad id quod in oratione magnificum est, perveniatur, grandis est ac paene tragicus. In translationibus ut feliciter audax, et maxime similis Plutarcho, sic fortasse nimius in illis cumulandis, nec satis consentiens praeceptis suis. Excerpta Rhetorica MSS. in Bibl. Medicea: "Ὅτι Ἀριστοτέλης (de Poëtic. 22.) τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνύματα γράφειν ἔλεγεν. διὸ λέγει Λογγίνος σπανίως κεχρῆσθαι καὶ τούτῳ τῷ εἶδει. Ex antiquis illis, praeter ceteros, Platonem et Demosthenem imitatur. In quibus legendis, si venustatem ejus sentire velis, temulum temporis contrivisse oportet. Praeter Graecam et Syriacam linguam, utramque vernaculam, caluit etiam Latinam, ut non solum ex Demosthenis

et Ciceronis comparatione Π. Γ. sect. 12. sed etiam ex Suida intelligi licet. Sic enim ille Lexicographus: *Αἰανάριος, ὃ Ἰανουάριος μῆν. οὕτω Λογγίνος αὐτὸν ἔρμηνεύσαι βιάζεται, ὅτανεὶ αἰῶνος πατέρα.* quae repetit γ. Ἰανουάριος. Cum Suida convenit Tzetzes in Post-Homericis p. 75. *Τὸν β' Αἰανάριον κιαλήσκει μὲν Λογγίνος. Ἰανουάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι.* Quam vocis notationem si quis in homine Graeco rideat, is potiore jure Ciceronem de N. D. II. 27. *Janum*, quasi *Janum*, ab *eundo* derivantem rideat. Nec tamen Longinus mihi quicquam a scriptoribus Latinis, nominatim a Quinctiliano, sumsisse videtur, ut Tullius et Pearceus ad librum Π. Γ. sect. 2. et 38. crediderunt. Nam quae illis locis e Latino Rhetore ducta putantur, tam sunt vulgaria, ut, si Longinus illa mutuari ab aliis voluisset, potius a Graecis, quam a Latinis sumsisset. Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionysio Halicarnassensi debere credam. Non tali siccitate aresebat, ut ingenium alienis fontibus rigaret.

§. XIII.

Philosophiam, quam professus est, in mores abiisse, tametsi mors ejus satis superque declarat, tamen hoc quoque sit testimonio. Porphyrius disciplinam ejus valere jusserat, ut se ad meliorem, si Diis placet, Plotini conferret. Quam levitatem, tantum absuit Longinus, ut ad contentum sui traheret, injuriamque injuriae referret, ut potius hunc ipsum desertorem in suis haberet, Palmyram ad se invitaret, et, quan-

si eum faceret, libri *περὶ ἰουδαίων* dedicatione publice declararet. Quae omnia nobis narrat ipse Porphyrius in Vita Plotini pag. 120. 124. 131. Erit fortasse, qui doctrinam Christianam Longino ad talem animi moderationem profuisse dicat. Certe semichristianum eum vocat Is. Casaubonus ad Vopisc. Aurelian. 30. propter honorificum, quod de Moysē fecit, iudicium. At vero, si illa ratio valeret, multi, qui sacrorum scriptorum cum laude meminerint, in his Numenius et Amelius, in semichristianorum numerum referendi essent. Omnino plerique ejus aetatis philosophi Christianorum libros satis diligenter legerant, sive ut eos refellerent, quod Celsum et Porphyrium fecisse scimus, sive quod Christianismum pro Orientalis philosophiae secta haberent. Vide Holstenium de Vita Porphyrii cap. V. p. 20. Sed Casaubonum jam ante nos confutavit Langbaenius ad Longin. II. γ. sect. 9. p. 61. Et ipse vir summus hanc sententiam repudiasse videtur Exercitat. I. in Baron. Annal. p. 149. ubi Longinum *paganum hominem* appellat.

§. XIV.

Reliquum est, ut omnia Longini scripta, quorum magnam copiam extitisse narrat Eunapius in Porphyrii p. 14. breviter recenseamus (*).

Oī

[(*) Praeter haec a Ruhnkenio collecta non sine fructu cognosci, quae Toupius ad Longini fragm. VIII. congregavit, jam Weiskius monuerat. Leguntur ea Ed. Toupianae, p. 252—254. Weiskianae p. 545—548.]

Οἱ Φιλολόγοι. de quibus, quantum satis est, disputavimus §. X.

Περὶ τοῦ κατὰ Μειδίου, scilicet λόγου, id est, de *Demosthenis oratione in Midiam*. Apud Suidam v. Λογγίνος, qui solus hunc librum memorat, pro Μειδίου scribitur Φειδίου. Quem errorem, correxit Langbaenius in Vita Longini. Pertinet hic liber ad quaestionem inter Rhetores agitatam, Midiana utrum esset χαρακτηῆρος παθητικοῦ, ἢ πραγματικοῦ? Photius Bibl. Cod. CCLXV. p. 1470. ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ Μειδίου οὐκ ὀλίγους γέγονεν ἐν σπουδῇ, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεως ἀφορμὰς παρέσχε, καὶ οἱ μὲν τοῦ παθητικοῦ χαρακτηῆρος εἶναι φασιν αὐτὸν, μετὰ δεινότησεως ἐπειρωσμένον· οἱ δὲ, τοῦ πραγματικοῦ. Sic Longinus apud eundem Photium l. c. orationis in Leptinem προῖμιον ἀγωνιστικὸν esse judicavit. Nescio, an hic quoque liber pars fuerit τῶν Φιλολόγων.

Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ. Suidas. Exemplum talium quaestionum scribendarum dedit Aristoteles, cujus Ἀπορήματα Ὀμήρου, praeter alios, laudat Grammaticus MS. Sangermanensis: Βασίλισσα. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Ἀριστοτέλης Ὀμήρου Ἀπορήμασιν. Adde Phrynichum de Dict. Attic. p. 112. Postea multi Grammatici hujusmodi quaestionibus tractandis ingenium exercuerunt, de quibus vide Jo. Woverium de Polymath. cap. X. p. 77. Forte ex hoc opere Eustathius sumsit emendationes Homericas, quas commemorat ad II. A. p. 67. et 106.

Εἰ Φιλόσοφος Ὀμηρος; Suidas. Non unus veterum hac quaestione otium suum oblectavit. Hermogenes, Medicus Smyrnaeus, περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας scripsit

se dicitur in marmore Graeco, quod edidit L. Kusterus Comm. Acad. Inscript. T. IV. p. 665. Vide Davisium ad Max. Tyr. Diss. XXXII. p. 613. Porphyrius etiam de eodem argumento, in Longini gratiam, ut Holstenius in ejus Vita cap. VIII. p. 44. suspicatur, singularem librum scripsit.

Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suidas. Aristotelis etiam liber hoc titulo laudatur. Postea Grammatici certatim in hujusmodi problematis solvendis elaborarunt, inde λυτικοὶ appellati, de quibus vide Jonsium de Script. Hist. Phil. II. 17. p. 206. et Cel. Valckenarium Diss. de Schol. in Homer. ined. p. 145.

Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται. Suidas. Similem librum, teste Suida, scripserat Caccilius, ille ipse, quem Longinus Π. γ. sibi castigandum sumpsit: Περὶ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτοσι.

Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω πολλὰ σημαίνουσῶν λέξεων, βιβλία δ'. Suidas.

Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. εἰσὶ δὲ κατὰ στοιχεῖον. Ex hoc Lexico sumtum videtur, quod habet Photius Lex. MS. Σέρφοι. οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς Νύμφας. οὕτως Δίδυμος. Κάστιος δὲ Λογγίνος· Σέρφος, πτηνόν τι μικρὸν κόνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος. item quod habet Eustathius ad Odys. X. p. 1919. τιμὴν δὲ, τὴν ποιὴν λέγει. — ἢ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τίμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγίνος δηλοῖ, ὁμοίως τῶ, χολή, χόλος, ὄνη, ὄνος, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ex indice Grammaticorum, qui Suidae Lexico praemittitur, putaret aliquis,

quis, Suidam multa ex hoc Longini opere in farraginem suam coniecisse. Sed hunc indicem a mendace mangone confectum esse, nuper idoneis rationibus demonstravit Graecarum literarum in hac Academia stator, L. C. Valckenarius in Theocriteis pag. 295. et seqq. Similis fraus Lexicon sacrum ineditum, quod in multis Bibliothecis superest, *Cassiani Longini* nomine ausa est commendare.

Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος. Suidas. Langbaenius pro Ἡρακλέωνος legit Κλέωνος, credo, quod de poëta Heracleone ne fando quidem audiverat. Sed Longinum poëtas, quorum vix nomen ad nos pervenerit, tractasse, constat exemplo Menelai, de quo p. 514. diximus. Minus cogitate Tan. Faber scribit, Heracleonem Ephesium, Grammaticum ab Athenaeo laudatum, intelligi posse. Quis enim unquam scripsit λέξεις Grammatici?

Περὶ ἔθνικῶν. Grammaticus vetus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι περὶ ἔθνικῶν. Ὀρίων Θεβαῖος, Μητρόδαρος, Φιλόξενος, Λογγίνος. Mirum est, Stephanum Byzantinum, in ἔθνικῶν scriptoribus commemorandis inprimis diligentem, nullam Longini mentionem facere.

Σχόλια εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστῖωνος ἐγχειρίδιον. Super sunt in Codd. MSS. ex quibus partem ediderunt Jo. Hudsonus et Jo. Boivinus. Ex hoc specimine apparet, omnia exscripta esse ab edito Hephaestionis Scholiaste. Longiniana laudat Scholiastes Hermogenis. p. 387. διὰ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν βυβλῶν Φησὶν ὁ Λογγίνος· ubi ex Longino p. 264. corrigendum: διὰ καὶ

ἑκαστὸν μέτρον πατέρα τὸν ῥυθμὸν Φησιν ὁ Λογγ. Error natus est e scribendi compendio.

Περὶ συνθέσεως λόγων συντάγματα δύο. quae ipse commemorat Π. Τ. sect. 39.

Τέχνη ῥητορική. de qua alias (*).

Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους. In Bibliotheca Vindobonensi extant Enarrationes Hermogenis, excerptae ex Longino, Jamblichō, Syriano, Simplicio, et aliis. Vide Catalog. Bibl. Vindob. Nessel. P. IV. p. 14. Sed totus titulus mangonium sapit.

Περὶ Ἑψῶν. Hic liber vere aureus, de quo omnium optime nobis judicasse videtur Boilavius in Praef. versionis Gallicae, bono literarum et verae eloquentiae, quamvis mutilus, conservatus est in uno Codice Parisino, ex quo quicquid Codicum est in aliis Bibliothecis, manavit. Nulla igitur, archetypo salvo, apographorum utilitas est, nisi in conferendis verbis sectionis VIII. ὡς κἄν τοῖς περὶ Ξενοφάντος usque ad verba sect. IX. ἐν δὲ Φάε. καὶ ὀλεσσον. propterea quod illae paginae ex archetypo, post facta jam apographa, exciderunt (†).

Commentarius in prooemium Timaei Platonici, de quo supra §. VI. p. 49 sqq.

Com-

[(*) Vel hanc solam inscriptionem auctorem hujus disputationis prodere Ruhnkenium, opportune monuit ad h. T. Weiskius, qui pluribus de hujus Operis invento dixit in Praef. p. xix sqq. Ceterum conferatur ipse Ruhnkenius, supra horum Opusc. p. 183 sq.]

[(†) Aliiter de hoc Cod. statuit Weiskius Praef. ad Longin. p. ix—xvi. et in Recensione Codicum p. xlii—xlvi.]

10 *Commentarius in Platonis Phaedonem*, de quo supra p. 498.

Περὶ ἀρχῶν, *de rerum principiis*. Porphyr. in Vita Plotini p. 116. (*) qui de iisdem etiam librum scripsit, minus probans Longiniana, ut putat Holstenius in ejus Vita p. 51.

Περὶ τέλους, *de finibus bonorum et malorum*. Porphyr. in Vita Plotini p. 127. ubi nobis egregiam hujus libri praefationem conservavit.

Περὶ ὁρμῆς, *de naturali impetu, sive instinctu*. Porphyr. in Vita Plotini p. 120.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀμέλιον, qua responderet ejus epistolae περὶ τοῦ τρόπου τῆς Πλατίνου Φιλοσοφίας. Hanc epistolam in libri magnitudinem excrevisse, ipse ait in Praefatione libri περὶ τέλους. p. 132.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιούσης adversus Ame-
litum. Ipse in Praef. laudata p. 131.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adversus Plotinum. Praefatione laudata p. 131.

Περὶ τῶν ἰδεῶν adversus Porphyrium, Plotini de Ideis sententiam Longinianae, quam ante probarat, praeferentem. Praefatione laudata l. c. Vide Holstenium de Vita Porphyr. p. 54. Hos de Ideis libros respexit Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica: Οὔτε τοῖς λεκτοῖς τοῖς πολυθρῦλλήτοις ἀνάλογον τῶ νῦν παρῴστανται, ὡς ἤρετο Λογγίνος

[(*) Ex eodem Porphyrii loco, Longini liber φιλαρχίας commemoratur a Toupio, Valesium secuto, l. c. Sed Ruhnkenius Porphyrii verba corrupta esse, supra monuerat §. VI. p. 498.]

προσβέειν. οὐδὲν γὰρ ὅλας παρυφίσταται τῷ νῶ εἴπερ
 ἀνούσιόν ἐστι τὸ παρυφιστάμενον. πῶς δ' ἂν τὸ αὐτὸ νοη-
 τὸν τε εἶη καὶ παρυφίσταται; οὐ μὴν οὐδὲν νοήματά εἰσι
 παρ' αὐτοῖς αἱ ἰδέαι, ὡς Κλεάνθης ὕστερον εἴρηκεν, οὐδ'
 ὡς Ἀντανῖνος μιγνύς τὴν Λογγίνου καὶ Κλεάνθους δόξαν.

Περὶ ψυχῆς. ex quo Eusebius P. E. XV. 21. par-
 tem affert hoc titulo: πρὸς τὴν τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυ-
 χῆς δόξαν ἀντιρήσεις. Eundem librum laudat Porphy-
 rius apud Stobaeum Ecl. Phys. I. pag. 103. Fami-
 liarem Longini cum Medio disputationem περὶ τῶν μο-
 ρίων τῆς ψυχῆς ex Porphyrio commemorat Proclus in
 Platonis Politiam p. 415.

Ὀδαίναθος. quod omnium Longini scriptorum po-
 streamum videtur. Libanius Ep. 998. Ὀδαίναθον τὸν
 λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ
 δεῖ δοῦναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. Hac
 oratione si Longinus Odenathi laudes complexus est,
 ut nobis videtur, concidit, quod narrat Trebell. Pol-
 lio XXX. Tyrann. 17. Zenobiam caedis Odenathi con-
 sciam fuisse.

Praeter haec Langbaenius ad Longinum retulit li-
 brum Διονυσίου τοῦ Φασηλίτου περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιή-
 σεως, et alterum περὶ ποιητῶν, utrumque laudatum a
 Grammatico vetere, qui Nicandri vitam scripsit: item
 Διονυσίου Ἀπορα, laudata a Scholiaste Homeri ad II.
 B. 308. et Διονυσίου Κριτικὰ sive Κρητικὰ apud Dio-
 gen. Laërt. I. 38. Verum nihili sunt rationes, quibus
 utitur, et vix dignae, quae refellantur. Nam, si proba-
 bile est, ut supra §. III. p. 491. demonstravimus, Lon-
 ginum natum esse Athenis; cur ad eum refertur opus
 Phaselitae? At Dionysii nomine nititur Langbaenius.

Immo hoc nomine Longinus, ut eodem loco docui-
 mus, ne semel quidem simpliciter laudatus reperitur.
 Denique falsum est, quod dicitur, Longinum per
 temporis rationes a Diogene commemorari potuisse.
 Nam Diogenes, quacunq; demum aetate vixit, certe
 ante Longinum vixit. Recte igitur Fabricius Bibli.
 Gr. T. IV. pag. 435. 443. 444. quatuor illos libros,
 Longino tam temere tributos, sustulit ex indice ope-
 rum Longinianorum.

FINIS PRIORIS VOLUMINIS.

